

UZASADNIENIE

W dniu 15 maja 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wystąpiła do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z pozwem przeciwko M. B., wnosząc o zasądzenie kwoty 1.355,49 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie strona powodowa wniosła o zwrot kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniesiono, iż dochodzona kwota związana jest z umową pożyczki nr (...) z dnia 31 grudnia 2018 roku oraz Ramową Umową P. numer (...). Roszczenie stało się wymagalne w dniu 11 marca 2019 roku. Podniesiono także, że na kwotę dochodzoną pozwem kwotę składają się: 1.323,01 zł niespłaconego kapitału oraz kwota 32,48 zł tytułem skapitalizowanych odsetek maksymalnych za opóźnienie.

(pozew – k. 3 -6)

W dniu 24 maja 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem strony powodowej.

(nakaz zapłaty – k. 7)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw wniosła pozwana, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości i kwestionując powództwo co do zasady i wysokości.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 9)

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w L. przekazał niniejszą sprawę do Sądu Rejonowego w Zgierzu, z uwagi na skuteczne złożenie sprzeciwu przez pozwaną.

(postanowienie – k. 13)

W dniu 9 września 2019 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem strony powodowej.

(nakaz zapłaty – k. 46)

W dniu 3 października 2019 roku pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podniesiono, iż pozwana kwestionuje roszczenie dochodzone pozwem co do zasady, jak i co do wysokości. Podniesiono, iż powód nie wykazał związku pozwanej z przedstawionymi przez powódkę umowami pożyczek. Pozwana zakwestionowała zawarcie umowy nr (...), wskazując przy tym, że nigdy o nią nie wniosowała. Podniesiono, iż pozwana nie otrzymała od powódki żadnych środków pieniężnych. Wskazano, iż nie doszło do skutecznego zawarcia ramowej umowy pożyczki.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 48 – 51v.)

Na dalszym etapie strony podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2018 roku z rachunku bankowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przelano na rachunek bankowy mający należeć do M. B. kwotę 1.500 zł. W tytule wskazano, iż przelew dotyczy umowy pożyczki nr (...).

(wydruk potwierdzenia transakcji – k. 32)

W dniu 31 grudnia 2018 roku sporządzony został formularz umowy pożyczki nr (...), gdzie jako jej strony wskazane zostały (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. oraz M. B.. Pożyczkobiorca zobowiązany miał być do spłaty P. wraz z Prowizją oraz wszelkimi innymi kosztami P.. Kwota P. wynosiła 1500 zł i taki też był Całkowity Koszt P.. Termin Spłaty P. został określony na dzień 30 stycznia 2019 roku (§1). Umowa nie została opatrzona podpisem żadnej ze stron.

(kserokopia formularza umowy pożyczki – k. 26, 26v.)

Zgodnie z §5.1 Ramowej Umowy P. nr (...), warunkiem udzielenia pożyczki pożyczkobiorcy było: złożenie przez pożyczkobiorcę u pośrednika wniosku o udzielenie pożyczki; przyjęcie wniosku o udzielenie pożyczki przez pośrednika po uprzednim dokonaniu przez pośrednika weryfikacji wniosku o udzielenie pożyczki oraz zawarcie umowy pożyczki. W celu złożenia wniosku o udzielenie pożyczki klient zobowiązany był dokonać rejestracji na stronie internetowej (§4.1). Po wypełnieniu Formularza Rejestracji Klientowi miały zostać zaprezentowane dwie możliwości weryfikacji – Usługa (...) oraz weryfikacja za pomocą Systemu Przelewy (...). Po wybraniu metody weryfikacji, Klient przekierowany miał być na stronę bankowości internetowej wybranego przez siebie banku w celu ukończenia weryfikacji (§4.6). Zgodnie z definicją przedstawioną w Ramowej Umowie P. opłatę weryfikacyjną stanowił jednorazowy przelew w kwocie 1 zł przez pożyczkobiorcę z jego Rachunku Bankowego na rachunek P., celem weryfikacji tożsamości Pożyczkobiorcy, a także potwierdzający wolę Pożyczkobiorcy uzyskania P. u Pożyczkodawcy (§1 pkt 20). Utworzenie konta miało nastąpić jednorazowo podczas wnioskowania o pierwszą pożyczkę (§4.9). Pożyczkodawca mógł wypowiedzieć ramową umowę pożyczki ze skutkiem natychmiastowym w przypadku, gdy dane podane przez Pożyczkobiorcę podczas Rejestracji są nieprawdziwe lub nie mogą być zweryfikowane przez Pożyczkodawcę lub P. lub Pożyczkobiorca opóźniał się w spłacie pożyczki o więcej niż 30 dni kalendarzowych (§15.6). Wypowiedzenie Ramowej Umowy P. jak i Umowy P. powoduje, że nieuregulowana Pożyczka wypłacona Pożyczkobiorcy staje się natychmiast wykonalna (§15.7). Wypowiedzenie Ramowej Umowy P. skutkuje wypowiedzeniem Umowy P., zawartej w ramach Ramowej Umowy P. (§15.5). Pożyczkodawca mógł udzielić Pożyczkobiorcy kolejnych P. za pośrednictwem P. każdorazowo na podstawie odrębnych Umów P. zawieranych przez Strony (§7.1). Kolejny Wniosek o Udzielenie P. Pożyczkobiorca mógł złożyć za pośrednictwem Formularza Internetowego bądź poprzez kontakt telefoniczny z pośrednikiem (§7.3).

(kserokopia formularza ramowej umowy pożyczki – k. 22 – k. 26v.)

W dniu 6 lutego 2019 roku sporządzone zostało ostateczne wezwanie do zapłaty, skierowane do M. B. co do kwoty 1.500 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

(kserokopia ostatecznego wezwania do zapłaty – k. 40, 40v.)

11 marca 2019 roku z rachunku mającego należeć do M. B. przelano kwotę 200,00 zł tytułem częściowej spłaty pożyczki (...).

(potwierdzenie przelewu – k. 42)

Powódka wbrew spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu nie udowodniła zawarcia z pozwaną umowy pożyczki, z której strona powoda wywodzi skutki prawne w niniejszym postępowaniu. Złożone kopie formularza umowy pożyczki oraz Ramowej Umowy P. nie zawierają jakichkolwiek podpisów. Powódka nie wykazała, aby pozwana złożyła wniosek o pożyczkę, a przede wszystkim, że dokonała Rejestracji na S. Internetowej. Brak jest także potwierdzenia dokonania przez pozwaną przelewu przy wykorzystaniu systemu I. lub Systemu Przelewy (...)

celem weryfikacji. Brak jest także dowodów na to, że kwota w wysokości 1.500 zł, tytułem pożyczki nr (...) została kiedykolwiek przelana na rachunek M. B.. Samo dysponowanie danymi pozwanej nie jest zaś dowodem zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Stosownie do przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Art. 232 k.p.c. dotyczy ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym tj. kto powinien przedstawiać dowody, a art. 6 k.c. - ciężaru dowodzenia w znaczeniu materialnym tj. kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, LEX nr 200947).

Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełniania lub wyjaśniania twierdzeń stronie wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ta kwestia była przedmiotem wielu orzeczeń – jak choćby wyroku z dnia 12 grudnia 2000 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt V CKN 175/00, opublikowanego w OSP 2001/7-8/116, uchwały składu siedmiu sędziów z 19 maja 2000 roku w sprawie o sygnaturze akt III CZP 4/00, opublikowanej w OSNC 2000/11/195, wyroku z dnia 24 czerwca 1998 roku w sprawie o sygnaturze akt I PKN 194/98, opublikowanego w OSNAP 1999/13/425 oraz wyroku z dnia 25 września 1997 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt II UKN 271/97, a opublikowanego w OSNAP 1998/14/430. Główna idea, którą Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela, jest następująca: sąd podejmuje z urzędu inicjatywę dowodową jedynie w sytuacjach szczególnych. Obecnie obowiązek dowodzenia obciąża same strony. Możliwość przewidziana w zdaniu drugim powołanego wyżej art. 232 k.p.c. stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu. W żadnym razie nie może prowadzić do zastępowania stron w spełnianiu ich obowiązków. Już na marginesie warto zaznaczyć, że działanie sądu z urzędu w sytuacji nieuzasadnionej może prowadzić do naruszenia jednej z naczelnych zasad (wywiedzionej z treści art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), a mianowicie prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy w pierwszej kolejności odnieść się do kwestii nieudowodnienia roszczenia powódki co do zasady. W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała bowiem, iż umowa pożyczki została faktycznie zawarta. Zgodnie bowiem z załączonym przez powódkę formularzem Ramowej Umowy P. w celu udzielenia pożyczki niezbędnym były m.in.: rejestracja na stronie internetowej, złożenie wniosku o udzielenie pożyczki oraz pozytywna weryfikacja tożsamości. Jednocześnie pożyczkobiorca celem weryfikacji danych dokonać miał przelewu przy wykorzystaniu systemu I. lub Systemu Przelewy (...). Miało to z całą pewnością służyć potwierdzeniu numeru rachunku bankowego pozwanej. Z załączonych do akt niniejszej sprawy dokumentów nie sposób stwierdzić, iż M. B. wniossek

o udzielenie pożyczki faktycznie złożyła oraz czy pożyczkodawca dokonał skutecznej weryfikacji jej tożsamości i numeru rachunku bankowego. Przede wszystkim brak jest informacji co do tego czy pozwana kiedykolwiek dokonała rejestracji na S. Internetowej, która w ogóle umożliwiałaby podjęcie próby zawarcia umowy pożyczki. Dodatkowo powyższe potwierdza fakt, iż brak jest dowodów potwierdzających dokonania przez pożyczkodawcę przelewu kwoty pożyczki na rachunek pozwanej. Należy zatem uznać, iż tylko z tej przyczyny strona powodowa nie udowodniła zasadności dochodzonego roszczenia i już tylko z tego względu powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając na rzecz pozwanej kwotę 287 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą to składają kwoty: 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 270 zł wynagrodzenia pełnomocnika

w stawce minimalnej (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 - obowiązującego na datę złożenia pozwu).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki.